

Diagnózis

Már hetek óta lábatlankodik
valami fájdalom a bordáim körül.
Nem látta orvos. — Minek? — Ismerem
a gyógyíthatatlanság szimptomáit,
tudós kuruzslók diagnózisát:
„Reménytelen”.

S már megakad a szavak labdacsa
a torkomon,
s nem használnak az ostyába csavart
— társak kotyvasztott — mérgek pirulái...
a mézes ősz... a lüdbőrös telek
körém csavart láz-oldó rongyai.

Ez az öregség.

Fekszem csendesen
nekem-felrázott szemed melegében,
állig felhúzott kezeid alatt,
várva, hogy hívj,
hogymegmutasd magad.

Erdőtűz

Hiába futsz. A rom-hűség helyett,
sem ólat nem lelsz, sem búvóhelyet.
Tüskés magányod útvesztőiben
nem lesz egy szó, egy társad, akivel
megoszthatnád, mit tettél és teszel.
Majd fúj a szél, s a cserje-semmiben
a hűvös ég csurog le szíveden.

Róka kiált. De már a felcsapó
lángok mögül nem ér hozzád a szó.
Mókus repül a tűzben... pár faág...
madár zuhan, s halálán felbukó
utak hordják az égett hús szagát.

És nézd, hogy' állnak ott a fák!
Hogy' állnak bölcsen ott a lobbanó
halál előtt, a forró hallgatás
gyűrűiben, hol pernye lett a szó!
Nem mozdulnak. Csak néznek s féltének.
Nem értik meg, hogyan versz gyökeret
az ellenedre omló félelem
sziklái közt.

Hol, majd ha fú a csend,
haláloddal is egyedül leszel.

Jég alatt

Miért e dermedt hallgatás?
E fuldokló „hiába minden”?
Mikor ujjunk közt nő a sás,
s hal úszik át a szemeinken.

Nem ágyúszó volt! — Rianás!
S mint szürke folt, már látszik innen,
ahogy elindul egy kapás:
tesz-vesz... kopott, szél-rágtá ingben.

És nő a rés, hogy égre láss,
s hogy égre lássak, nő itt minden...
s lassan egy fűzfa úszik át
szelek-fodrozta szemeinken.